

‘*Ammāḡ*’ (i altres 6 noms en Hess) ‘ser lleganyós’, ‘ser feble’.

Benimèit, te. Teulada (XXXIV, 61.7). Com que aquí no s’hi veu explicació aràbiga, m’inclino a creure que pot ser dels NLL on *Beni-* és arabització del romànic PINNA ‘penya’, dels quals vaig aplegar tants casos en el vol. I, 238 (s.v. *Ben-sarraia*): seria compost amb MAGÍDEM (ll. *magis*, *-idis*) el nom llatí de la ‘pastera’. Per un ús figurat en el sentit de rocassa en forma d’una gran caixa. Mot que ha deixat descendents en la llengua viva del Pirineu, de la banda gascona sobretot: veg. *PVArGc.* (s.v. *maiit*); i cf. el nostre NL *Artesa*, del mot *artesa*, viu en el cast. *artesa* ‘pastera’; cf. així mateix la *Caixa de Vall-de-roures*.

MELI, Beni-

Poble amb municipi en el Marquesat de Dénia, 20 prop de Pego, situat al curs mitjà del riu Girona.

PRON. MOD. *benimēi*, oit per J. Giner i March a Teulada (1935) i per J. Cor., que hi realitzà enquestes toponomàstiques per a l’*On. Cat.* (XXXIV, 114-115).

DOC. ANT. 1398: *Benimelich* (BSCC XVII, 155).

HOMÒNIMS. *Benimeli*, partida de la mateixa comarca, uns 20 k. més a l’Est (XXXIII, 88.8).

I nom de família. De *Beni* + un derivat de l’arrel pan-aràbiga *milb* ‘sal’, *malab* ‘ser salat, graciós, bonic’. Pot ser del seu part. *sālih* ‘salat etc.’ o d’un NP derivat d’aquesta arrel: *Mellāb* (a Algèria, *GGAlg.* 278, o *Mellūb* a Aràbia, Hess 49 etc.) que tenint tancada la síl·laba penúltima, regularien l’accent; el *h* en fi de mot pot desaparèixer simplement, o ser reforçat en *-k* com en la menció de 1398.

Melià, Melianes, V. Belianes

La MELICA; i MELIC

Extens paratge submarí davant St. Feliu de Guíxols (Baix Empordà) que s’estén cap al SO. fins cap a davant de Blanes i de St. Pol de Mar. Oit sovint als pescadors de St. Pol en els anys 1920-1930. Pot ser malentès d’això l’informe que ens donen d’una *Melica*, com part del Pla de Grau, a la costa entre Malgrat i Blanes.

Serra de Melica, partida antiga del terme de Tivissa (Capbreu d’Entença, copiat a. 1340, p. 20).

A la Vall d’Aran reben el nom de *Melic* diverses confluències de barrancs: *Melic der’ Artiga*, capçat pel *Tuc dei M.d.A.*; *Melic de Bardaus*, *Melic dera Tòra* (*PVArGc.* 567b36-44).

ETIM. Derivats de *melic* ‘llombrígol’ per analogia de la forma d’aquests paratges amb el clotet que fa el llombrígol. J.F.C.

MELIGAR

El Meligar (pron. *meligá*), terres del terme d’Irgo (Vall de Boí). Al peu d’això, ja en te. de Barruera, hi ha la *Plana Meligar* (XIII, 165).

HOMÒNIMS I PARÒNIMS

Valleta i estany del Meligar, desaigua als Cortals d’Encamp (Andorra).

Et Meligà, pda. te. Casau (V. d’Aran, no ve de *melic*, com diu *PVArGac.* 567b44).

La Melgosa, mas de Llobera de Solsonès (XLVI, 106.36), alterat fonèticament en *La Molgosa*, oit en el terme limitrof de Pinós (XLVI, 95.18).

Collet de Meuques o *Melques*, partida del terme de Cercs (Berguedà): C.A. Torras, *Berguedà*, 95.

ETIM. NLL derivats de *melca* o *melga*, «mena de farratge», mot que prové del llatí vulgar *MELICA* (*DECat.* v, 556a5-42). J.C i J.F.C.

MELILLA o *Malilla*

Nom de diversos llocs valencians i mallorquins.

1) era nom d’una alqueria del terme de la capital valenciana en temps dels moros i resta avui nom de la «carrera de *Melilla*» en els suburbis: *Melilla*, carretera, camí vell i escoles de *Malilla*, en el distr. 13 de la ciutat segons la guia de carrers de 1963. *Melilla*, forma preferida per *AlcM*, és la que recull J. Giner i March, pron. unànime de la gent vella i popular; la mateixa carrera oïda als inf. de Patraix, Russafa, Sedaví, Castellar, Montolivet, La Torre i la Creu Cuberta, 1933; ell creu que la forma oficial l’haurien trobada en escrits vells els cronistes de la ciutat.

2) El fet és que la forma que es comprova millor com antiga és *Malilla*: 1261: M. Sánchez de Loriz compra a uns jueus («Vives, Alfaquimo...») unes cases i horts en *Malilla*, te. de la ci. de València (Mtz.Fdo., *doc. Val.ACA*, 1, 349).

3) És també la forma que tinc comprovada en el *Repartiment*: un «casale molendinorum in *Malilla*, que fuit de Altortois» donació a un cert Sant-Remiro a. 1240 (ed. Bof. 381.4). Segons Chabàs, en el seu estudi del *Rept.* (*El Arch.* III, 189), apareix en 18 passatges del *Rept.*, escrit així (que ja no comprovo, essent cita d’un filòleg tan consciencios) si bé no asseguro que no hi hagi alguna excepció amb *Me-*: en un d’aquests. Hi va amb *Ruçaifa*, però també consta com una alq. de Val.: «VI jovatas in alqueria de *Melilla*», de les quals se’n donen algunes a uns quants homes (Bof. 159.7,8, 10 i 20).

4) En el *Rept.* de Mallorca consta una alqueria del mateix nom: «Caria *Malilla*» dins una llista de les alq. de Petra, on figuren també *Caldari*, *Benarax*, *Tarmonor* i altres (Bof. 97.11);¹ també Quadrado: «alqueria *Malilla*»; i en un doc. de 1511, relatiu a la